

I

Egy nagy tévedés volt az egész.

Közeledett a karácsony, és az utcánk végében lakó alkesz (aki maga is minden karácsonykor megjátszotta ezt), mondta, hogy ilyenkor szinte bárkit elvesznek. Elmentem hát, s mielőtt még észre vettem volna, már ott lógott a nyakamban egy nagy bőrtáska, és jártam az utcákat. „Ez aztán a munka – gondoltam. – Laza. Kapok egy-két háztömböt, ha kész vagyok, kapok még egyet az állandóstól; ha azzal is megvagyok, a főnök esetleg rám oszt még egyet, de végül is, nem nagy ügy az egész, csak szép kényelmesen bedobálom a képeslapokat a postaládákba.”

Úgy emlékszem, a második napomon lehetett, hogy megjelent egy nagydarab nő, és ott téblábolt körülöttem, miközben kézbesítettem a leveleket. „Nagydarab” alatt azt értem, hogy nagy segge volt, nagyok voltak a mellei, és úgy általában, a megfelelő helyeken nagy volt mindene. Kicsit bolondnak tűnt, de én csak a testével voltam elfoglalva, úgy-hogy nem nagyon zavart a dolog.

Megszólalt, majd beszélt, beszélt, beszélt. Aztán előállt a lényeggel. Hogy a férje egy távoli szigeten

szolgál, ő meg egyedül van – „érti ugye” –, és egyedül lakja azt a kis házat, tők egyedül.

– Miféle házat? – kérdeztem.

Leírta a címet egy darab papírra.

– Én is egyedül vagyok – mondtam neki. – Este visszaneztek, aztán beszélgethetünk.

Éppenséggel volt valakim, de csak úgy félig-meddig, mert a nő csak ritkán volt velem. Szóval technikailag magányos voltam. S az a nagy segg igazán megváltásnak tűnt abban a nagy magányban.

– Hát jó – mondta –, akkor ma este.

Bejött a nő, jó volt vele az ágyban, de mint általában, a harmadik vagy negyedik alkalom után kezdtem őt is megenni, és nem mentem vissza többet.

De közben másra se tudtam gondolni, csak arra: édes istenem, milyen jó is a postás élete. Bedobál egy-két levelet ide-oda, s közben egy nő mindig lefekteti. Ez aztán a nekem való meló, ó, igen, igen, igen!

2

Jelentkeztem, kitöltöttem a tesztet, átmentem, megcsinálták az orvosi vizsgálatot, és egyszerre csak helyettesítő postás lettem. Nem tűnt nehéznek. A West Avon-i fiókba küldtek, minden ugyanúgy ment, mint karácsonykor, azzal a kis különbséggel, hogy senki sem vitt ágyba. Készültem rá minden nap, de semmi nem történt. De könnyű körzet volt, egy-két háztömb, sétálgattam egy kicsit, aztán kész is voltam. Még egyenruhát se kellett hordani, csak egy sapkát. Úgy öltözhettem, ahogy máskor. Abból, amennyit Bettyvel, a nőmmel elittunk, ruhára mondjuk nem sok maradt.

Aztán áthelyeztek az oakfordi fiókhoz.

Az ottani főnök egy bikanyakú alak volt, Jonstone-nak hívták. Nem volt ki a létszám, s rögtön megértettem, miért. Jonstone kedvenc viselete a sötétvörös ing volt – ami vért és veszedelmet jelentett. Hét külsős dolgozott ott – Tom Moto, Nick Pellegrini, Herman Stratford, Rosey Anderson, Bobby Hansen, Harold Wiley és jómagam, Henry Chinaski. Hajnali ötre kellett bent lenni. Egyedül én voltam köztük alkoholistá. Éjfél előtt sosem hagytam

abba az ivást, reggel ötkor viszont már ott ültünk és vártuk, hogy valamelyik állandós beteget jelent. Erre általában akkor került sor, ha zuhogott, kitört a kánikula, vagy ünnepek után, amikor kétszer annyit kellett széthordani.

Olyan 40-50 körzet volt, vagy talán több is, mind-egyik más és más, esélyünk sem volt, hogy kiismerjük az egyes a környékeket. 8 előtt útra késznek kellett lennünk, és Jonstone nem ismert környéket. A helyettesítők az utcasarkokon kapkodták sorba az újságokat, sosem ebédeltek, és az utca közepén pusztultak el. Jonstone mindig 30 perc késéssel adta csak le az útvonalakat, forgott a székében körbe-körbe – Chinaski az 539-esre! –, tehát félórás csúszással kezdhettünk, de mindig időre kellett kész lenni. S ehhez jött még, hogy hetente egyszer vagy kétszer, elnyúve, szétbaszva, kizsigerelve egy éjszakai műszakot is le kellett zavarnunk. Esélyünk se volt időre végezni – már eleve a kocsisem bírta az iramot. Az első körben négy vagy öt zsákkal kellett meglenni, de a következő körben is tömve voltak – szakadt rólunk a veríték, és bűzlöttünk, csak lapátoltuk a leveleket. Hát, jól megfektettek, az biztos. De nem az ágyban. Jonstone tett róla.

3

A külsősök csak magukra vethettek, hogy Jonstone teljesíthetetlen parancsait még mindig túrniuk kellett. Fel nem foghattam, hogyan tarthatja meg az állását egy ember, aki ennyire állati kegyetlen. A belsősöket nem érdekelte az egész, a szakszervezetis mintha ott sem lett volna, magam voltam kénytelen kitölteni egy harmincoldalas feljelentést egyik szabadnapomon; egy példányt feladtam Jonstone-nak, a másikat személyesen kézbesítettem a postaközpontban. Az ügyintéző megkért, hogy várjak. Vártam, vártam és vártam. Már egy óra harminc perce vártam, amikor beengedtek egy alacsony, ősz emberhez, akinek a szemei szürkék voltak, mint a cigarettahamu. Nem nagyon kínált hellyel. Már ahogy az ajtón beléptem, ordítani kezdett.

– Afféle nagyokos seggfejek vagyunk, mi?

– Kérem, uram, tartózkodjon a sértegetéstől!

– Afféle nagyokos seggfej, mondom én, magadra szedtél egy kis észet, azt most osztod itten.

Meglengette az orrom előtt a feljelentést, és csak kiabált: – MR. JONSTONE KIVÁLÓ EMBER!

– Ne vicceljen, kérem. Ez az az ember egy szadista, ez teljesen nyilvánvaló.

– Megkérdezhetem, mióta dolgozik a postánál?

– Három hete.

– Mr. Jonstone harminc éve dolgozik nálunk!

– Mi köze ennek a tényekhez?

– Megmondom: annyi, hogy Mr. Jonstone kiváló ember!

Biztos voltam benne, hogy a legszívesebben megölné a nyomorultja.

– Na jó, rendben – mondtam –, Jonstone kiváló ember. Hagyjuk az egészszet a picsába.

Eljöttem, és kivettem egy nap szabadságot. Fizetés nélkül persze.

4

Másnap reggel ötkor Jonstone megpördült a forgószékében, és az arca ugyanolyan vörös volt, mint az inge. De nem szólt egy szót sem. Nem bántam. Nagyjából hajnali kettőig ittunk és keféltünk Bettyvel, szóval hátradőltem és lehunytam a szemem.

Hét órakor Jonstone felém fordult a székével. Az összes többi külsős megkapta a maga helyettesítő járatát, vagy átküldték őket egy másik állomásra, ahol szükség volt rájuk.

– Mára ennyi, Chinaski. Semmi.

Az arcomat fürkészte. Mit érdekelt engem? Aludni akartam, a többi nem számított.

– Oké, Stone – mondtam neki. Mindenki Stone-nak hívta őt a háta mögött, de én voltam az egyetlen, aki úgy is merte szólítani.

Sarkon fordultam, kiballagtam, beindítottam a vén ócskavasat, s hamarosan Betty mellett voltam az ágyban.

– Hank. Na végre!

– Nekem mondd? – hozzányomtam magam a kis meleg fenekéhez, és kábé 45 másodperc múlva aludtam.

5

De másnap reggel kezdődött minden előlről:

– Chinaski, mára ennyi. Neked nincs semmi.

Ez ment egy hétig. Minden reggel ott ültem 5-től 7-ig, fizetség nélkül. Még az éjszakai listáról is levették a nevem.

Aztán Bobby Hansen, az egyik idősebb külsős azt mondta nekem:

– Egyszer ezt eljátszotta velem is. Azt akarta, hogy éhen dögljek.

– Szarom le. Akkor sem nyalog be neki. Kirúghatnak, nem érdekel.

– Nyugi. Jobbat mondok: menj esténként a prelli fiókba. Mondd azt a főnöknek, hogy itt nem adnak munkát, és engedjék meg, hogy helyettes kézbesítőnek beállj hozzájuk.

– S ezt lehet? Ezt hagyják?

– Engem is kifizettek.

– Kösz, Bobby.

6

Már nem emlékszem, hányra kellett járni. Hatra vagy hétre. Valami ilyesmi.

Semmi más dolgom nem volt, mint egy nagy rakás levéllel és egy térképpel a kezemben kitalálni az útvonalat. Könnyen ment. A szükségesnél mindenki jóval több ideig tervezgette az útvonalát, és ezt hamar eltanultam tőlük. Aztán jöhetett a következő kör. Akkor indultam, amikor a többiek, és akkor is értem vissza, amikor ők. Aztán jöhetett a következő kör. Ott arra is maradt időm, hogy kávézókból üldögéljek, újságot olvassak, egyáltalán, hogy embernek érezzem magam. Még ebédelni is tudtam. S ha szabadnapra volt szükségem, hát kivettem egyet.

Az egyik körzetben lakott egy nagy testű fiatal nő, aki minden éjjel ajánlott küldeményt kapott. Ilyen szexi cuccokat meg hálóingeket varrt, és *hordta is* őket. Nem egyszer előfordult, hogy este 11-kor mentem fel hozzá. Megmásztam a meredek lépcsőt, becsengettem és átadtam a küldeményt. Erre ő felsikkantott, hogy: „000000000000hhhhHHHH!”, majd megállt mellettem, nagyon közel hozzám. Sosem engedte, hogy elmenjek, míg el nem

olvasta a levelet. Aztán jött egy újabb: „00000-ooohhhh”, meg egy „jó éjt”, és „köszönöm”.

– Szolgálatára, asszonyom – mondtam erre mindig, a farkam meg úgy állt, hogy alig tudtam lépni tőle.

Persze ez az édes élet nem tartott sokáig. A szabadság másfeledik hetében kaptam egy levelet.

„Tisztelt Mr. Chinaski!

Azonnal jelentkezzen az oakfordi postahivatalban. Ennek elmulasztása fegyelmi eljárást vagy elbocsátást von maga után.

A. E. Jonstone.”

Mehettem vissza a keresztre.

7

– Chinaski! Az 539-esre!

A legszemetebb környék, amit csak kaphatott az ember. Bérházak, ahol a postaládákról a nevek leköptak, vagy egyáltalán ki se voltak írva, gyéren világított lépcsőházak, és mindenütt öregasszonyok, akik mind ugyanazt kérdezték, ugyanazon a hangon – mintha mindegyikük egy és ugyanaz az ember lett volna.

– Postás, hozott nekem levelet?

Legszívesebben felordítottam volna: – Asszonyom, *honnán* a pokolból tudnám, hogy *maga* kicsoda, vagy, hogy ki vagyok én, vagy egyáltalán ki kicsoda?

Néha elviselhetetlenné vált az állandó izzadás, a másnaposság, a tudat, hogy képtelenség időre meglenni, na és Jonstone a vörös ingében, aki mindezt tudta és élvezte, s közben meg úgy tett, mintha csak a költséghatékonyság kedvéért csinálná. De mindenki tudta, miért csinálja. Ó, az a kiváló ember!

A lakók. Azok a lakók. Na meg a kutyáik.

Hadd meséljek egy kicsit a kutyákról. Egy ilyen gutaütéses hóhullám kellős közepén mentem magamban, szakadt rólam a víz, pokolian másnapos voltam, s annyira rosszul, hogy már-már hallucináltam. Megálltam egy alacsony bérház előtt, aminek a postaládái a járda szélén voltak. Kinyitottam az egyiket. Tök csönd volt. Egyszer csak, hirtelen azt éreztem, hogy valami a seggemben van. Hátrafordultam, egy német juhász állt mögöttem, az orrával félig a valagamban. „Egy mozdulat, és letépi a tökömet” – gondoltam. Úgy döntöttem, hogy a tisztelt címzettek aznap nem kapják kézhez a postájukat, de az is lehet, hogy az életben nem kapnak tőlem soha többé semmit. Értsék meg, az az orr egyre csak nyomult felém. Hrrrr, hrrrr, hrrrr!

A leveleket visszaengedtem a bőrtáskába, s aztán lassan, nagyon lassan egy fél lépéssel előreóvakodtam. Az orr követett. A másik lábammal is léptem egy rövidet. Az orr követett. Aztán a lehető leglassabban léptem egy nagyot. Aztán még egyet. Aztán megálltam. Az orr nem követett. A kutya csak állt ott, és nézett rám. Lehet, hogy még soha életében nem szolgált ehhez hasonlót, s hirtelen nem tudta, mit tegyen.

Halkan eloldalogtam onnan.

Aztán találkoztam egy másik német juhással is. Forró nyár volt; a kutya egy kiskertből vett lendületet, és a levegőt hasítva közeledett. Fogai csattogtak, a nyaki ütőeremre pályázott, és épphogy csak elhibázta.

– A ROHADT ÉLETBE... – ordítottam –, ÚRISTEN!, MEGÖL, SEGÍTSÉG..., MEGÖL!

A vadállat fordult egyet, és újra felugrott. Még a levegőben sikerült jól pofán találni a zsákommal, levelek és újságok repültek szanaszét. Épp egy újabb támadásra készült, amikor két csávó – nyilván a gazdák – kijöttek és elkapták. Hörögve nézte, ahogy összeszededgetem a leveleket és az újságokat.

– Ti nem vagytok normálisak – mondtam nekik –, ez egy vadállat! Tartsátok pórázon, vagy ne engedjék az utcára!

Mind a kettőt lenyomtam volna, ha nincs ott az a vicsorgó dög. Elmentem a következő házig, és ott négykézláb raktam rendbe a postát.

Természetesen ebédelni nem maradt időm, ösze-szejött viszont vagy negyven perc késés.

Stone ránézett az órájára.